

ZALİMİN ZULMÜ MAZLUMUN KANI

Günahsızlar hep mi acı çeker, hep mi onlar yaralanır? Neler oluyor burada, bu dünyanın hali ne diyorum bazen odasını toplamayan çocuklarına kızan bir anne edasıyla .Bu dünyaya olan sinirimi kusuyorum. “Keşke”, diyordu yüreği kan ağlayan bir anne “odası dağınık olsaydı ama bu dünya bu kadar dağınık olmasaydı”.Her yer yıkık, dökük. Bu dünyanın masumlarla derdi ne? Ey insanlık! Neredesin, hani en zeki varlık sendin? Neden çıkmıyor sesin, yok mu bunca zalime dur diyecek nefesin?

Bir Filistin vardı, bir Filistin yine var. Bir Gazze vardı, bir Gazze yine var. Var ama gerçekten var mı? Bugün binlerde şehidin ruhu var, binlerce bebeğin kanı var. Gökyüzünde kan var. Hilalimiz ,yıldızımız kan ağlıyor. Ne güzel demiş Mehmet Akif : “ Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem. Ne çok acı , ne çok zalim var... Zulmün topu, güllesi, kalesi varsa; Hakk'ın bükülemez kolu, dönmez yüzü var. Zulümle helak olmak bizleri aldatan rahatlığın eseridir, kurtuluş için gelin mazlumlara yardım edin!

Savaş; bir kelime ne kadar acı barındırabilirse o kadar acı var içinde. Hele ki çocuklar için ne kadar dayanılmaz bir kelime olduğunu anlamışsınızdır. Düşünsenize bir gün uykunuzdan uyanıyorsunuz ve her yer bomba sesi. Sıcacık elbiseleriniz gibi değil mazlumun entarisi. Küçücüklerdi, en güzel çağlarını yaşayamadan koparıldılar bu dünyadan. Bedenleri dualar okuyarak dayanmak istiyor, kalpleri ise iman gücü ile dua okuyarak acısını unutmaya çalışıyor. Zalimler tüm bunlar olurken hâla ne mi yapıyor? Zulmüne devam ediyor. Güzel bir söz vardır ya hani; en kötü barış bile savaştan iyidir, diye ne kadar doğru söylenmiş. Savaşın sonu hep kan, gözyaşı ve insanlığın yitirilişi.

Ulu Önderimiz Gazi Mustafa Kemal Atatürk de her zaman barışın savunucusu olmuştur. “Savaş zorunlu ve hayati olmalıdır. Gerçek kanaatim şudur: Milleti savaşa götürünce vicdanımda azap duymamalıyım. Öldüreceğiz diyenlere karşı ölmeyeceğiz diye savaşa girebiliriz , lakin millet hayatı tehlikeye maruz kalmıyorsa savaş cinayettir ve barış ulusları saadete ulaştıran en iyi yoldur”, demiştir. Bazen diyorum ki Atam keşke yeniden doğsa ve cihanda sulhü sağlasa. Peki bu sözlerden anladığımız gibi gerçekten bebekler adı ağzımıza alınmayacak olan devlet için tehlike miydi? Bence bu lafımı hiç duymamış gibi yapmalısınız.

Son olarak şunları söylemek istiyorum: Dünyada milletler bir apartmanın sakinleri gibi kabul edilir. Eğer bir apartman, sakinlerinden bazıları tarafından ateşe verilirse diğerlerinin yangından kurtulmasına imkan yoktur. Bundan sebeple, tüm insanoğlunu bir gövde, ve bir ulusu da bunun organı saymak gerekir. Bir mazlumun canı yanarsa bizim de canımız yanar. Elden ne gelir ki? , demeyin. Düşmana yaptığımız ufak bir boykot bile bu teknoloji devrinde bir çığ gibi büyüyor. Unutmayın ki alevler ufak bir kıvılcımla başlar. Barışla kalın!

Ayşe Melek SAYILGAN

12-A 11

(1)
YARIŞMA BİRİNCİSİ

SAVAŞIN VURDUKLARI

Savaş; beş harf, bir kelime.Çoğu insan için büyük bir anlam taşımaz belki de.Akıllarına sadece ellerinde silahlarla çatışan insanlar gelir.Bunun insani boyutunu düşünmezler.Peki savaşlar bu kadar basit midir? Biz televizyonlarda ya da sosyal medyada bile görüntülerini görmeye dayanamazken bunu yaşayan insanları anlamamız mümkün mü?

Daha yeni doğmuş bir bebek, ilk hatta belki de son duyduğu ses bomba sesleri.Yedi yaşında bir çocuk, sokaklarda arkadaşlarıyla oynaması gerekirken her gün arkadaşlarından biri ölüyor.On sekiz yaşında bir genç,hayalindeki mesleğe sahip olmak için üniversiteye gitmesi gerekirken sadece onun hayalini kurabiliyor çünkü gidecek bir okulu hatta yaşayabileceği bir evi bile yok.Otuz beş yaşında bir kadın çocuklarıyla vakit geçirmek,işine gidip gelmek istiyor ama yapabileceği tek şey o gün çocuklarının karnını doyurmaya çalışmak.Altmış yaşında bir amca,torunlarına harçlık vermek,onları görmek için kapısını çalacakları günü beklemek yerine onların başına bir şey gelmemesi için dua ediyor.Sadece insanlar da değil sokakta özgürce koşuşturması gereken hayvanlar bomba seslerinden korkup birbirine sarılıyorlar.Biz, bunları duyduğumuzda on dakika üzülür sonra hayatımıza devam ederiz ama onların böyle bir şansı yok çünkü devam edebilecekleri bir hayatları yok.

Bu insanlar bunu yaşayacak ne yapmış olabilir ? Tek suçları Filistinli olmak. Oysaki başka bir yerde doğsalardı aşkları yarım kalmazdı, ailelerini kaybetmezlerdi, çocuklar yetim ya da öksüz kalmazlardı ama o zaman sırf çıkarları için oturdukları yerden bu katliama izin veren devlet başkanlarını kim mutlu edecekti? Onlar için çocuk,genç,yaşlı fark etmezdi çünkü insanları bile bir piyon olarak görüyorlardı.Amaçlarına ulaştıkları sürece ne kadar piyon kaybettikleri önemli değildi.

Peki bu kadar insanlık dışı şeylerin yaşandığı, milyonlarca canın hayatını kaybettiği savaşlarda kazanan olabilir mi? Tabii ki de hayır. Sadece bir katliam, soykırım daha tarihe geçmiş olur.

Müzelfe Altıntaş

11/C 21

(2)

YARUŞMA İKİNCİSİ

10 Aralık, Dünya İnsan Hakları Günü olarak kutlanmaktadır. Bugün, 1948 yılında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından İnsan Hakları Evrensel Beyanname'sinin kabul edildiği tarihi temsil eder. Beyanname, tüm insanların eşit, özgür ve onur içinde yaşama hakkına vurgu yapar. İnsan Hakları Günü, dünya genelinde insan haklarının önemine dikkat çekmek ve bu hakları desteklemek amacıyla çeşitli etkinliklerle kutlanır. İnsan ve çocuk hakları, evrensel değerlere dayanır ve tüm toplumlarda korunmalıdır. Bu hakların ihlali, sadece bireylerin değil, toplumların da sağlıklı gelişimi için bir tehdit oluşturabilir. Bu nedenle, bu hakların korunması ve teşvik edilmesi, ulusal ve uluslararası düzeyde önemli bir sorumluluktur. İnsan ve çocuk haklarının ihlali, dünya genelinde ciddi bir sorun oluşturur ve birçok toplumu etkiler. Bu ihlaller; fiziksel şiddet, işkence, keyfi tutuklama, ifade özgürlüğünün kısıtlanması gibi bir dizi formda ortaya çıkabilir. Özellikle çatışma bölgelerinde, sivil halkın hakları sıkça ihlal edilir ve savunmasız gruplar büyük risk altındadır.

Adalet, tüm insanlığın yaşam hakkının koruyucusudur. Ancak Filistin'de, bu kutsal değerler ayaklar altına alınmış durumda. İnsan hakları, birçoğu çocuk yaşta olan masum bireyler üzerinde pervasızca çiğneniyor. Sokaklarda oyun oynamak, bir çocuğun en temel hakkı olmalıdır. Lakin Filistin'de çocuklar, sokaklarına gömülen bombaların gölgesinde büyüyor, hatta şunu da söylemek gerekir ki bir kısmı büyüyemeden orada şehit oluyor. Yattığı bir mezarı bile olmayan çocukların daha hayatlarının başındayken ölüm gerçeğiyle yüz yüze getiriliyor. Hayatta kalmayı başaran çocuklar ise karanlığa mahkum kalıyor. Eğitim, aydınlığa açılan kapıdır. Ancak Filistin'deki çocuklar, sadece kitaplarla değil, umutlarıyla da gasp ediliyor. Okullar, sığınak haline gelirken, öğretmenler ve öğrenciler hayatlarını tehlikeye atıyor. Bir çocuğun güvenli bir şekilde dört duvar arasında bir sınıfta olması gereken bir çağda, Filistin'de çocuklar, bomba sesleri ve gözyaşları arasında kalıyor. İnsan hakları, evrenseldir; ancak Filistin'de, bu evrensellik ciddi bir sınavdan geçmektedir. Çocuklar, bombaların gölgesinde büyümekte, eğitim hakları ellerinden alınmakta ve temel yaşam koşullarına dair hakları sürekli olarak çiğnenmektedir. Filistinli bireyler, sadece topraklarını savunmakla kalmayıp, aynı zamanda temel haklarını talep etme mücadelesi içindedir. Ancak bu çaba, uluslararası toplumun yeterince etkin bir şekilde yanıt vermediği bir gerçeğiyle karşı karşıyadır.

Filistin'in kaderi, sadece bu toprakların sakinleri için değil, tüm dünyanın vicdanı için kritik bir sınavdır. Filistin toprakları, tarihin derinliklerinden gelen bir hikayenin sahnesidir ve bu hikaye, insan hakları ve adaletin sürekli olarak ihlal edildiği bir trajediye dönüşmüştür. Filistin'de yaşanan acılar, sadece o bölgenin sınırlarını aşan bir çığlık değil, aynı zamanda tüm insanlığın ortak sorunudur. Bu zorlu süreçte, tüm dünya, insan haklarına ve adalete olan bağlılığını bir kez daha gözden geçirmeli, Filistin'in kaderini şekillendirecek olan bu dönemde sorumluluk almalıdır. Çünkü Filistin'in kaderi, sadece orada yaşayan insanların değil, tüm dünya için bir aynadır.

3.
YARISMA ÜÇÜNCÜSÜ